

Aki álmunkra vigyáz: Napoleon Boulevard

Szerző Tóth Judit
2010. February 4.
Utolsó frissítés 2010. February 4.

Nagy várakozás előzte meg a 20 év után újra összeálló Napoleon Boulevard koncertjét. Az eseményről nemcsak a rajongók értesülhettek, hiszen a főváros hetekkel korábban el volt látva óriásplakátokkal, illetve az együttes honlapja is forró drótként üzemelt. A koncert a mostoha idő és az olcsónak nem mondható jegyárak ellenére is nagy népszerűségnek örvendett, hiszen a Syma csarnokban nem sok hely maradt üresen. Öröm volt látni, hogy a rendszerváltás utáni Magyarország hangulatának egyik nagyhatású rezonőre ennyi idő után is képes volt megmozdítani és lelkesíteni egykori közönségét.

A Napoleon Boulevard a kilencvenes évek elején kifinomult és semmihez nem hasonlítható zenei- és szövegvilágával a hazai könnyűzenei élet elitegységének számított, és az igényesen elkészített lemezeket nagy példányszámban tudták eladni. A tartalmas üzenetek, a jól megírt zenék és a csodálatos előadások nem váltak a populáris igények kiszolgálóivá, több más előadó mellett ők is hozzájárultak ahhoz, hogy abban az időben a zenei ízlést felfelé húzták és mertek gondolkodást formálni. Nagy kérdés volt a koncert előtt bennem, hogy nem-e csupán a nosztalgia húz vissza az élő előadásra, vajon tudnak-e még ezek a dalok érvényesen kommunikálni nekünk, majd negyed századdal később is. A Napoleon Boulevard számomra csoda és unikum volt régen, de úgy álltam fel a koncertről, hogy megállapíthattam: ez a csapat még mindig képes erkölcsi tartást sugározni és lelkesíteni, azzal együtt, hogy egy új lemezre (ami hamarosan elkészül), az új impulzusokra és a releváns válaszokra égető szükség van mostani világunkban is.

Maga a koncert az elvárthoz mérten csodálatos élményt jelentett. Kristálytisztá volt a hangzás, hibátlan a hangszeres előadás, Vincze Lilla pedig teljes fényében és hangji pompájában ragyogott nekünk a színpadon. De mindemellett számos, gondosan előkészített figyelmességgel ajándékozott meg bennünket a zenekar. Említhetném a nívósan kivitelezett vetített háttérket, a jól összeválogatott klipeket, Gömör Laci szenzációs dobszólóját, a Solaris legelső dalának felcsendülését, Gerendás Péter megejtő játékát, Cziglán Istvánra, az együttes elhunyt gitárosára való megható visszaemlékezést, de mindenekfelett Erdész Róbert egykori formációjának, a Cabaret egyik dalának felcsendülését az énekesnő, Ullmann Zsuzsa előadásában.

Ullmann Zsuzsa tehetsége és előadasmódja akár egy önálló írást (és önálló koncertet) is megérdemelne. Miután a hazai paletta egyik legkiválóbb hangja, dupla öröm volt a két divát egy színpadon látni, habár Ullmann Zsuzsa szerénységével és természetes előadasmódjával egész más minőséget képvisel. Az énekesnő Erdész Róbert számaira egyetlen lemez erejéig 1992-ben valóságos bravúrt énekelt végig (Mert te mindig sírni akarsz), mégsem álltak ezzel a formációval színpadon, így különösen nagy élmény volt élőben hallgatni a lélegzetelállítóan szép Kisember című dalt. A magam részéről örömmel hallgattam volna végig az egész lemezt, sőt még újabb számokat is, nem adva fel a reményt, hogy egyszer talán erre is sor kerül.

A Napoleon Boulevard koncert tehát unikális esemény volt, de ennek mélységét és lényegét a húsz évvel ezelőtti - és még korábbi Solaris-idők - adják. Hogy ne tűnő élményként olvadjon fel emlékezetünkben, ahhoz az kell, hogy az új lemezzel hamarosan izgalmas, új dialógusba kezdhessünk. Pazarlás lenne a legjobb szócsoveinkre csendben figyelni ilyen zajos időkben, hisz a nagy zenészeknek az a feladatuk, hogy érzékenyen reflektáljanak létünk rezdüléseire, esetenként határhelyzeteire. Hogy eldalolják, sőt hangonként pengessék el azt, amit mi, hallgatók is sejtünk. Csak nekünk torkunkon akad - tehetség híján - a szó.

Képek forrása:

www.napoleonboulevard.hu

www.operettszinhaz.hu